

Warszawa, 20 listopada 1933 r.

A63c 9/12²

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 18788.

Kl. ~~77 b, 15/34~~

77 b 9/12

Ernst Elster
(Wiedeń, Austrija)
i Josef Wolfinger
(Klachau, Austrija).

Wiązanie do nart.

Zgłoszono 23 maja 1932 r.

Udzielono 18 sierpnia 1933 r.

Pierwszeństwo: 4 kwietnia 1932 r. (Austrija).

Znane wiązania systemu Huitfeldt'a mają tę wadę, że przypinanie i odpinanie nart jest bardzo niewygodne i zabiera dużo czasu. Narciarz musi się schylać, żeby założyć pasek naprężający, a w razie potrzeby jeszcze przedtem przesunąć we właściwe położenie napiętkową część wiązania.

Przedmiotem niniejszego wynalazku jest wiązanie, umożliwiające narciarzowi przypinanie i odpinanie narty bez konieczności ręcznego przymocowywania ich lub odczepiania od buta.

Istotę nowego wiązania znamionuje

przesuwna pod działaniem sprężyny jego napiętkowa część, którą przesuwają ku tyłowi przez wciśnięcie obcasa, poczem obcas zaskakuje w nią na stałe.

W pewnej, szczególnie korzystnej postaci wykonania wynalazku część napiętkowa rozszerza się lekko ku górze, co umożliwia wciśnięcie w nią buta.

Na rysunku przedstawione są różne postaci wykonania wynalazku. Fig. 1 przedstawia but narciarski, przymocowany do narty i wyposażony w nowe wiązanie; fig. 2 — część napiętkową według wy-

lasku, po wyjęciu z niej obcasa; fig. 3 — przekrój podłużny części napiętkowej, a fig. 4 — widok z góry na część napiętkową w nieco odmiennem wykonaniu. Na fig. 5 przedstawiony jest widok z góry na pewien szczegół wiązania, a na fig. 6 — przekrój tegoż po linii 6—6 na fig. 4.

Jak widać z rysunku do narty 1 przymocowana jest zapomocą sprężyny 3 część napiętkowa 2, której górny brzeg posiada lejkowate rozszerzenie 4, pozwalające na wcisnięcie obcasa do części napiętkowej 2 przy przypinaniu narty.

Przy przypinaniu narty wstępuje się, jak zwykle, w pierw przód buta między szczęki 6, a następnie wciska obcas 7 do lejkowatego rozszerzenia 4. Część napiętkowa 2 przesuwa się z początku ku tyłowi, poczem zaskakuje w nią obcas 7 buta (fig. 1). W przykładach wykonania, przedstawionych na rysunku, część napiętkowa 2 naciska bezpośrednio na obcas 7 buta, co oczywiście nie wyklucza stosowania na obcasie buta również specjalnych narządów do przymocowywania części napiętkowej.

Odpinanie narty odbywa się w ten sposób, że część napiętkową 2 utrzymuje się w położeniu dolnem, a obcas 7 buta wyciąga z niej (fig. 2).

Po odpięciu narty sprężyny 3 mają dążność do ciągnięcia części napiętkowej 2 w kierunku szczęk 6, wobec czego trzeba było przy przypinaniu cofnąć najpierw ku tyłowi część napiętkową. Część ta powinna jednak nawet po odpięciu narty leżeć na niej, ażeby można było wcisnąć w nią obcas. To też w myśl wynalazku stopień przesuwania się części napiętkowej 2 w kierunku szczęk 6 ograniczony jest zapomocą narządów przytrzymujących 8, 9, które przytrzymują zarazem część napiętkową 2 przy nartcie 1 podczas odpinania tej ostatniej.

W przykładach wykonania przedstawionych na rysunku narząd przytrzymujący stanowi kabłąk 8 połączony z częścią napiętkową 2 i hak 9, przymocowany do nar-

ty 1. Przy odpinaniu narty 1 sprężyny 3 ciągną część napiętkową 2 po wyjęciu z niej obcasa 7 ku przodowi, wskutek czego kabłąk 8 zachodzi w hak 9 i zostaje przez ten przytrzymany. Ponieważ hak 9 musi utrzymywać część napiętkową 2 w takim odstępie od szczęk, jaki odpowiada wielkości buta, przeto zaleca się nie wkręcać go bezpośrednio w nartę 1, jak na fig. 1, lecz osadzić go na nartcie w sposób pozwalający na przesuwanie i ustalanie. Hak 9 prowadzony jest np. (na rysunku niewidocznie tego) w szynie przebiegającej w kierunku osi podłużnej narty 1.

Na fig. 5 i 6 uwidocznione jest szczególnie korzystne rozwiązanie sprawy przesuwania haka. Hak 9 umocowany jest w zwrotnej płytce 10 i prowadzony w podłużnym kanale 11 narty 1. W płytce 10 wykonana jest szczelina 12, przez którą przechodzi śruba przytwierdzająca 13. Jeżeli chodzi o przesunięcie haka 9, to obluźnia się śrubę 13 i zwraca płytkę w prawo lub w lewo, zależnie od tego, czy hak 9 ma się przesunąć ku przodowi czy też ku tyłowi; w ten sposób przesuwa się hak 9 wewnątrz kanału 11. Korzystnem jest szczelinę 12 wyposażyć w wycięcia odpowiadające kształtem główce śruby i w ten sposób zabezpieczyć płytkę 10 od nieoczekiwanego skręcenia.

W razie zastosowania sprężyn o małej rozciągliwości, przymocowanych bezpośrednio do narty lub szczęk, narządy przytrzymujące 8, 9 mogą odpaść.

Dzięki zastosowaniu narządów przytrzymujących część napiętkową 2 po odpięciu narty 1 zostaje przytrzymana, ale już podczas odpinania należy ją utrzymywać w położeniu dolnem. Ażeby narciarz nie potrzebował z tego powodu zginać się i ręką utrzymywać część napiętkową w położeniu dolnem, w myśl wynalazku w części napiętkowej 2 umieszczony jest wykrój odpowiadający zakończeniu kija narciarskiego lub nieckowate zagłębienie 14, w

które wsadza się ten kij przy odpinaniu narty i w ten sposób przytrzymuje część napiętkową 2 w położeniu dolnym. W lejkowatym rozszerzeniu 4 (fig. 4 i 6) znajduje się nieckowate zagłębienie 14. Oczywiście jednak zamiast tego zagłębienia można zastosować również wykrój albo też przytwierdzić do części napiętkowej 2 lub do kabłąka 8 płat zaopatrzony w otwór.

Sprężyny 3 znajdujące się między częścią napiętkową 2 i nartą 1 powinny być przymocowane w sposób umożliwiający łatwą wymianę i regulację, ponieważ ich długość musi odpowiadać wielkości buta. W przykładzie wykonania uwidocznionym na fig. 1 i 2 sprężyny 3 są połączone z rzemieniem 15. Regulowanie, względnie osadzanie i zdejmowanie sprężyn 3 odbywa się zatem przez rozłączanie lub przesuwanie sprzączek paska. Nie jest koniecznym, żeby sprężyny były połączone z rzemieniem przewleczonym przez nartę, lecz, jak to przedstawia fig. 4, można użyć sprężyn ciągłych. Ze względu na regulowanie lub osadzanie sprężyn wyposaża się je w złącza śrubowe o przeciwnych gwintach. Dzięki temu przy obrocie sprężyny następuje obustronne obluźnienie jej lub napięcie. Według przykładu wykonania uwidocznionego na fig. 4, stosuje się sprężynę zwojową, która posiada na końcach odmienny skręt i bezpośrednio służy do przytwierdzania jako nakrętka lewo i prawoskrętna. Po obydwu stronach narty 1 umieszczone są zwrotne sworznie 16 do przytwierdzania sprężyn 3. Sworznie te posiadają gwint odpowiadający zwojom sprężyn 3, dzięki czemu można sprężyny wkręcić bezpośrednio w sworznie 16. Sprężyny 3 można oczywiście wyposażać również na końcach w nakrętki lewo i prawoskrętne, a odpowiednio do tego wykonać sworznie 16. Poza tem można sworznie osadzić również na szczękach 6 zamiast na narcie.

W przykładach wykonania przedstawionych na rysunku zastosowane zostały

sprężyny zwojowe. Zamiast nich można jednak również użyć sprężyn z falistego drutu lub takiejże blachy. Sprężyny te mają tę zaletę, że mniej wystają z wiązania z boku, niż sprężyny zwojowe.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Wiązanie do nart, znamienne tem, że jest zaopatrzone w elastyczną przesuwaną część napiętkową (2), którą przesuwają się przez wciśnięcie obcasa buta (7) ku tyłowi, poczem obcas (7) zaskakuje w część napiętkową.

2. Wiązanie do nart według zastrz. 1, znamienne tem, że część napiętkowa (2) posiada lejkowate rozszerzenie (4) w kierunku ku górze.

3. Wiązanie do nart według zastrz. 1, 2, znamienne tem, że stopień przesuwności części napiętkowej (2) ku szczękom (6) jest ograniczony przez narządy przytrzymujące (8, 9), które zarazem przytrzymują część napiętkową (2) przy narcie (1) podczas odpinania tej ostatniej.

4. Wiązanie do nart według zastrz. 3, znamienne tem, że zaopatrzone jest w kabłąk (8), przymocowany do części napiętkowej (2) oraz osadzony na narcie (1) za pomocą haka (9), który przy odpinaniu narty (1) przytrzymuje kabłąk (8).

5. Wiązanie do nart według zastrz. 3 i 4, znamienne tem, że hak (9) jest osadzony na narcie (1) w sposób umożliwiający przesuwanie go i ustalanie.

6. Wiązanie do nart według zastrz. 3 — 5, znamienne tem, że hak (9) prowadzony jest w szynie przebiegającej w kierunku osi podłużnej narty.

7. Wiązanie do nart według zastrz. 3 — 6, znamienne tem, że hak (9) jest umocowany w zwrotnej płytce (10) i prowadzony w podłużnym kanale (11) narty (1), wskutek czego przy obrocie płytki (10) przesuwa się w kanale (11).

8. Wiązanie do nart według zastrz.

1 — 7, znamienne tem, że jest zaopatrzone w wykrój części napiętkowej (2), odpowiadający zakończeniu kija narciarskiego lub też w nieckowate zagłębienie (14), w które przy odpinaniu narty wsadza się kij narciarski i w ten sposób przytrzymuje część napiętkową (2) w położeniu dolnem.

9. Wiązanie do nart według zastrz. 1 — 8, znamienne tem, że jako narządy elastyczne zastosowane są sprężyny z falistego drutu lub takiejże blachy.

10. Wiązanie do nart według zastrz. 1 — 9, znamienne tem, że jako narządy elastyczne o małej rozciągliwości zastosowane są sprężyny rozciągane (3).

11. Wiązanie do nart według zastrz. 10, znamienne tem, że sprężyny rozciągane (3) znajdujące się między częścią napiętkową (2) i nartą (1) są zaopatrzone na

końcach w złącza śrubowe o odmiennym skręcie.

12. Wiązanie do nart według zastrz. 10, znamienne tem, że zastosowane są sprężyny zwojowe, które na końcach są odmiennie zwinięte i służą bezpośrednio do przytwierdzania jako lewo i prawoskrętne nakrętki.

13. Wiązanie do nart według zastrz. 10 i 11, znamienne tem, że po obydwu stronach umieszczone są na narcie (1) lub na szczękach zwrotne sworznie (16) do przytwierdzania sprężyn (3).

Ernst Elster.

Josef Wolfinger.

Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

